

The Holy See

PAPIEŻ FRANCISZEK

AUDIENCJA GENERALNA

Aula Pawła VI

Środa, 12 lutego 2025 r.

[Multimedia]

Poniższy tekst może zawierać również nieprzeczytane fragmenty, które jednak należy rozumieć jako wygłoszone.

Cykl katechez – Jubileusz 2025. Jezus Chrystus naszą nadzieją. I. Dzieciństwo Jezusa. 5. „Narodził się wam Zbawiciel, którym jest Mesjasz, Pan” (Łk 2, 11). Narodziny Jezusa i pasterze u żłóbka

Drodzy Bracia i Siostry, dzień dobry!

W naszym jubileuszowym cyklu katechez o Jezusie, który jest naszą nadzieją, skupiamy się dzisiaj na wydarzeniu Jego narodzin w Betlejem.

Syn Boży wkracza w dzieje, stając się naszym towarzyszem podróży, a zaczyna wędrówkę będąc jeszcze w łonie matki. Św. Łukasz Ewangelista mówi nam, że skoro tylko został poczęty, udał się z Nazaretu do domu Zachariasza i Elżbiety, a następnie, gdy ciąża dobiegała końca, z Nazaretu do Betlejem na spis ludności. Maryja i Józef byli zmuszeni ruszyć dalej, by dotrzeć do miasta Dawidowego, gdzie urodził się Józef. Długo oczekiwany Mesjasz, Syn Boga Najwyższego, pozwala się zapisać, to znaczy policzyć i zarejestrować, jak zwykły obywatel. Poddaje się dekretowi cesarza, Cezara Augusta, który uważa się za pana całej ziemi.

Łukasz umieszcza narodziny Jezusa w „czasie, którego datę można dokładnie podać” i na „dokładnie określonym obszarze geograficznym”, tak że „powszechność spotyka się tu z konkretną rzeczywistością” (Benedykt XVI, *Dzieciństwo Jezusa*, tłum. Wiesław Szymona, OP, Kraków 2012, s. 90). Bóg, który wkracza w historię, nie narusza struktur świata, ale chce je rozświetlić i stworzyć na nowo od wewnątrz.

Betlejem, dosłownie oznacza „dom chleba”. Tam nadszedł dla Maryi dzień rozwiązania i tam narodził się Jezus, chleb zstępujący z nieba, aby zaspokoić głód świata (por. *J 6, 51*). Archanioł Gabriel zapowiedział narodziny mesjańskiego Króla, nacechowane wielkością: „Oto poczniesz i porodysz Syna, któremu nadasz imię Jezus. Będzie On wielki i będzie nazwany Synem Najwyższego, a Pan Bóg da Mu tron Jego praojca, Dawida. Będzie panował nad domem Jakuba na wieki, a Jego panowaniu nie będzie końca” (*Łk 1, 31-33*).

Jednak Jezus rodzi się w sposób zupełnie nietypowy dla króla. Istotnie: „Kiedy tam przebywali, nadszedł dla Maryi czas rozwiązania. Powiła swego pierworodnego Syna, owinęła Go w pieluszki i położyła w żłobie, gdyż nie było dla nich miejsca w gospodzie” (*Łk 2, 6-7*). Syn Boży nie rodzi się w królewskim pałacu, ale na zapleczu domu, w przestrzeni, w której znajdują się zwierzęta.

W ten sposób, Łukasz ukazuje nam, że Bóg nie przychodzi na świat wśród górnołotnych orędzi, nie objawia się w zgiełku, lecz rozpoczyna swoją podróż w pokorze. A kim są pierwsi świadkowie tego wydarzenia? Są to *pasterze*: ludzie o niskim poziomie kultury, przesiąknięci niemiłym zapachem zwierząt, z którymi przebywają na co dzień, żyjący na marginesie społeczeństwa. A jednak wykonują oni zawód, dzięki któremu sam Bóg daje się poznać swojemu ludowi (por. *Rdz 48, 15; 49, 24; Ps 23, 1; 80, 2; Iz 40, 11*). Bóg wybiera właśnie ich jako adresatów najwspanialszej nowiny, jaka kiedykolwiek rozbrzmiewała w historii: „Nie bójcie się! Oto zwiastuję wam radość wielką, która będzie udziałem całego narodu: dziś bowiem w mieście Dawida narodził się wam Zbawiciel, którym jest Mesjasz, Pan. A to będzie znakiem dla was: znajdziecie Niemowlę owinięte w pieluszki i leżące w żłobie” (*Łk 2, 10-12*).

Miejszem spotkania z Mesjaszem jest żłób. Tak się bowiem złożyło, że po tak długim oczekiwaniu, „dla Zbawcy świata, dla którego wszystko zostało stworzone, nie ma tu miejsca (zob. *Kol 1, 16*)” (Benedykt XVI, *Dzieciństwo Jezusa*, s. 93). W ten sposób pasterze dowiadują się, że w bardzo skromnym miejscu, przeznaczonym dla zwierząt, rodzi się *dla nich* długo oczekiwany Mesjasz, by być ich Zbawicielem, ich Pasterzem. Ta wiadomość otwiera ich serca na zadziwienie, uwielbienie i radosne głoszenie. „W przeciwieństwie do wielu ludzi, którzy mają zamiar zrobić tysiące innych rzeczy, pasterze stają się pierwszymi świadkami tego, co istotne, to znaczy zbawienia, które jest dane. To najbardziej pokorni i najubożsi potrafią przyjąć wydarzenie Wcielenia” (List apost. *Admirabile signum*, 5).

Bracia i siostry, prosimy i my o łaskę, abyśmy – jak pasterze – potrafili zdumiewać się i wielbić Boga, a także umieli pielęgnować to, co On nam powierzył: nasze talenty, charyzmaty, powołanie i

osoby, które stawia obok nas. Prośmy Pana, abyśmy umieli w słabości dostrzec niezwykłą moc Dziecięcia Bożego, które przychodzi ze swoim planem pełnym nadziei dla całej ludzkości, aby odnowić świat i przemienić nasze życie.

Pozdrowienie

Saluto tutti i polacchi. La fede dei pastori di Betlemme vi ispira a vedere Gesù in chi vive nell'abbandono e nelle circostanze difficili. Ricordatevi soprattutto dei malati, delle persone sole e delle vittime delle alluvioni. Aiutateli e portate loro la speranza che viene dal Signore. Vi benedico di cuore.

Pozdrawiam wszystkich Polaków. Niech wiara betlejemskich pasterzy inspiruje was do dostrzegania Jezusa w osobach żyjących w opuszczeniu i w trudnych warunkach. Pamiętajcie szczególnie o chorych, samotnych i ofiarach powodzi. Pomagajcie im i nieście nadzieję, pochodzącą od Pana. Z serca Wam błogosławię.

Streszczenie katechezy Ojca Świętego

Dzisiejsza katecheza poświęcona jest narodzinom Pana Jezusa. Św. Łukasz ukazuje pokorę z jaką Chrystusa przychodzi na świat, aby przemienić go od wewnątrz. Rodzi się w stajni, wśród zwierząt, i pozwala się zarejestrować jak zwykły obywatel podlegający rządowi Cezara. Pierwszymi świadkami Jego narodzin są prości pasterze. To właśnie ich Bóg wybiera, aby pierwsi poznali najwspanialszą nowinę w historii świata. Spotkanie z Mesjaszem otwiera ich serca na zadziwienie, uwielbienie i radosne głoszenie. Stają się wzorem dostrzegania w tym, co słabe, mocy Boga, który przychodzi ze swoim planem pełnym nadziei, aby odnowić świat i nasze życie.
